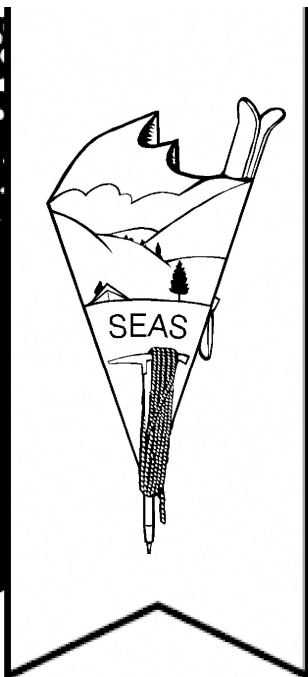

SEAS

Butlletí de la Secció Excursionista
de l'Ateneu de Sant Just Desvern

Núm. 335
Març/Abril

2018

Estany de Gaube. Foto de Jordi Gironès.

 www.santjust.org/seas

Carrer de l'Ateneu, 3 i 5 - 08960 Sant Just Desvern
Adherida a la Federació d'Entitats Excursionistes de Catalunya (FEEC)

— 9 de març

Conferència «Relleus conglomerats del marge de la Depressió», per Joan Manuel Vilaplana

— 11 de març

Excursió a Sant Llorenç del Munt i serra de l'Obac (Vallès Occidental), amb sortida del Parador a les 7 h

— 18 de març

Caminada del Centenari de l'Ateneu a Santa Creu d'Olorda

— 25 de març

Excursió matinal a la cova de l'Arcada i refugi Vicenç Barber (Montserrat), amb sortida del Parador a les 7.30 h

— 13 d'abril

Conferència «Les planes deltaïques», per Maria Àngels Marquès

— 14 i 15 d'abril

Excursió als Orgues de l'Illa, Sant Martí del Canigó, Sant Miquel de Cuixà i cap de Leucata (Rosselló)

— 21 d'abril

I Cursa de Muntanya «La Mitja Desvern» per Collserola, amb motiu del Centenari de l'Ateneu

— 22 d'abril

Excursió matinal de Garraf a Sitges (Garraf), amb sortida del Parador a les 7 h

— 6 de maig

Excursió matinal al turó del Samon (Montseny), amb sortida del Parador a les 7 h

— 13 de maig

XLIII Marxa de Regularitat Fulgenci Baños

— 18 de maig

Conferència «Relleus granítics i esquistosos de les Serralades Costaneres», per Josep Maria Parnareda

— 20 de maig

Excursió de Collformic a Aiguafreda (Montseny), amb sortida del Parador a les 7 h

ACLARIMENT

En l'article «ON ÉS LA MARXA?

ALS CASTELLS DE LA SEGARRA» del butlletí 334, totes les fotografies són del Pep Gil.

Informació: si no s'especifica el contrari, les conferències tenen lloc els divendres a les 8 del vespre a la Sala Piquet de l'Ateneu, i les excursions tenen la seva sortida des del Parador.

COL·LABORACIONS

Ajuntament de
Sant Just Desvern

FLORETO

Creu 66. Tel 933723103

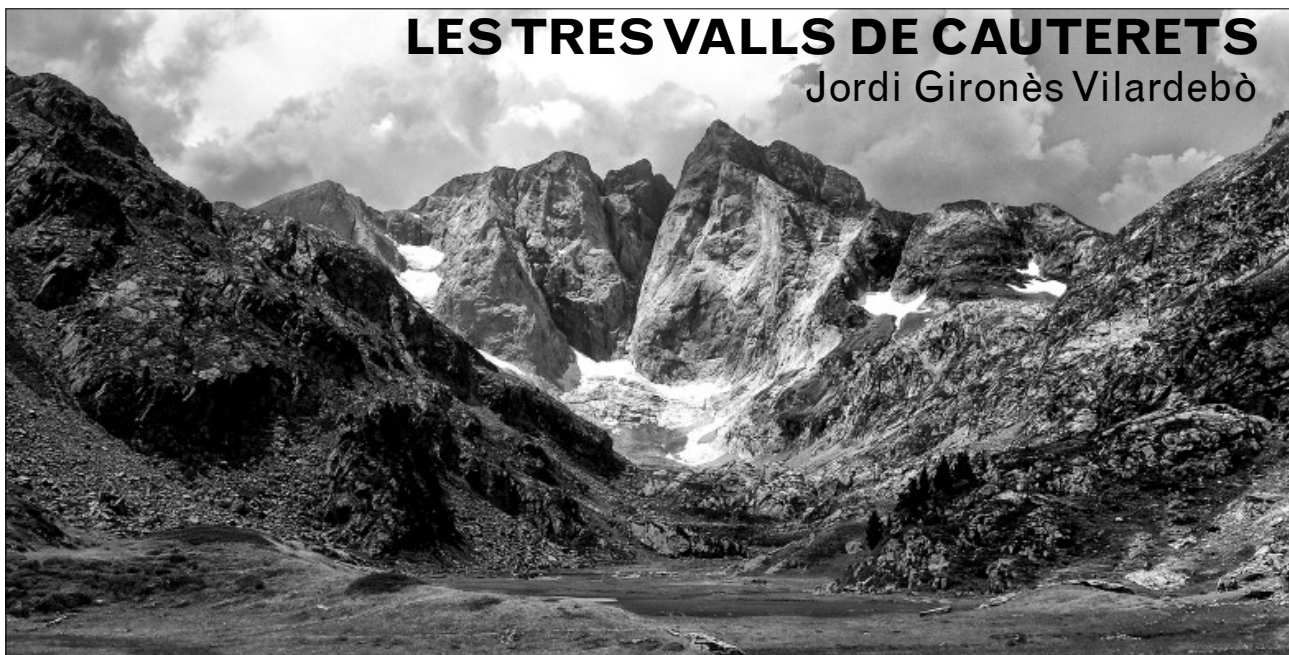

CISTELLERIA BALLART
Bonavista 82. Tel 933711364

IMMACULADA AMAT
FRANCESC HOMEDES

LES TRES VALLS DE CAUTERETS

Jordi Gironès Vilardebò

Vignemale. Totes les fotos són de l'autor

L'agost de 1999, en una excursió amb companys de la SEAS, vaig descobrir per primera vegada l'entorn de Cauterets, i més concretament, l'estany de Gaube i l'indret d'Oulettes, sota la imponent paret nord del Vignemale. No ha estat fins al juliol de 2015 que he pogut tornar a aquesta regió del Parc Nacional dels Pirineus Francesos, i ho he fet amb els meus companys del Grup dels Sis recorrent les tres valls de principi a fi sense enfilar-nos a cims i amb la voluntat de gaudir-ne d'una manera relaxada. I amb aquesta mateixa idea, tot seguit us descriu els tres itineraris que us recomano com imprescindibles per gaudir d'unes de les valls més belles dels Pirineus.

Cauterets (en occità, Cautarés) pertany al departament dels Alts Pirineus francesos i l'activitat humana se centra totalment en el turisme, activitat en la qual ja va destacar l'explotació de les aigües termals des del s.XIX. Actualment, les pistes d'esquí del circ de Lys i el turisme de

muntanya, sobretot a l'estiu, en són els motors econòmics.

Un entorn natural impecable

Les excursions proposades recorren les valls de Marcadau, Gaube i Lutour. La regió es troba dins d'un massís bàsicament granític, amb una vegetació d'alta muntanya que va des d'una base amb pinedes de pi roig i avets amb bedolls i moixera de guilla, a una altra amb pinedes de pi negre, fins que el domini passa a ser dels prats alpins. Tot un entorn natural impecable i molt ben conservat.

Els itineraris els presento en horari acumulat i la recomanació és que ho planifiqui pel juliol, no pas per l'agost, per evitar munts de gent fent els recorreguts. De passada, trobarem la vegetació en el millor moment. L'altre component, l'aigua, esdevé un dels màxims atractius de Cauterets.

La vall de Marcadau

Horaris: Pont d'Espagne, pont d'Estaloun-

qué 1.50 hores, refugi Wallon 2.45, pont de Cayan 3.55 i Pont d'Espagne 5.05 h. Dades: 16,5 km en total, desnivell acumulat de pujada de 452 m, 1.472 m d'altitud d'inici i 1.873 m d'altitud màxima i una ràtio de pujada del 6,1%.

Pont d'Espagne disposa d'un gran aparcament i esdevé el punt neuràlgic de Cauterets i de l'inici de dos dels itineraris. El sol fet de passejar pels seus entorns, on l'aigua cau abundantament mitjançant salts espectaculars, ja mereix una anada, encara que només fos per fer turisme. Però l'excursió ben aviat deixa enrere el brogit dels turistes per endinsar-se en una vall que ressegueix la *gave* (del gascó *gabe*, que és el nom genèric que es dona a un curs d'aigua, gran o petit) de Marcadau, d'una manera planera, envoltada d'un bosc fonamentalment d'avets i amb un curs d'aigua que va fent meandres i petits estanyols, afavorit per l'abundosa pluviositat de la zona.

En el lloc on l'espai és més obert, un dels companys em deia encertadament que semblava com si fóssim a les Muntanyes Rocalloses i amb possibilitat que en un moment o altre ens sortissin els indis. A partir del pont d'Estalounqué, la vall es fa més estreta i gira més a ponent fins al refugi Wallon, en un indret d'alta muntanya emmarcat pels pics del Gran Facha i d'Araillous. Més enllà, faríem cap a Respomuso. Com en la resta d'itineraris, es retorna pel mateix lloc, amb la qual cosa es torna a gaudir d'aquest magnífic paisatge.

La vall de Gaube

Horaris: Pont d'Espagne, estany de Gau-

Estany d'Estom i pics de Labas i la Sède.

be 1.00, refugi des Oulettes 3.10, estany de Gaube 4.50 i Pont d'Espagne 5.55 h. Dades: 16,8 km en total, desnivell acumulat de pujada de 817 m, 1.472 m d'altitud d'inici, 2.148 m d'altitud màxima i una ràtio de pujada de 10,2%.

Ens recreem de nou amb els espectaculars salts d'aigua de Pont d'Espagne, i tot seguit comencem a remuntar la vall de Gaube, de nou per dins d'un bosc que ens convida a caminar. La primera fita és la de l'estany de Gaube, on anem arribant per un camí que fa una pujada moderada, fins que se'ns obre un espai grandíols, al fons del qual es comencen a veure les puntes de la paret nord del Vignemale, una gran bellesa. Tot seguit, remuntem la *gave* de Gaube pel costat de l'estany i iniciem la pujada a les Oulettes, ara ja amb més pendent.

El Vignemale cada vegada es va fent més present, ja no s'amaga tant, i de sobte ja ens el trobem davant mateix tot i que encara és lluny. El tram final de l'anada esdevé una mica obsessiu —en el millor

sentit de la paraula—, perquè volem veure de seguida aquesta paret nord que ens atrau tant. Quan arribem a l'esplanada on hi ha el refugi de les Oulettes, la panoràmica del Vignemale és espectacular. Jo diria que és una de les visions imprescindibles dels Pirineus.

Foradant el rocam, s'obre pas el famós *Couloir de Gaube*, a través del qual es pot accedir a la gelera gran del Vignemale per un pas només accessible a escaladors ben preparats, on el glaç sol ser present bona part de l'any. Sota la pètria paret nord, hi ha el que queda de la gelera nord del Vignemale. Costa iniciar el retorn per deixar un indret tan bell, però refem el camí gaudint-ne de nou.

La vall de Lutour

La Fruitière, llac d'Estom, 2.05 i la Fruitière, 3.45 h. Dades: 11 km en total, desnivell acumulat de pujada de 498 m, 1.373 m d'altitud d'inici i 1.798 m d'altitud màxima i una ràtio de pujada del 9,7%.

L'itinerari que segueix el proposo més curt —si bé podríem allargar-lo en 7 km addicionals d'anada i tornada (equivaldria a unes 6 h efectives en total)— i esdevé una excursió molt agradable per la vall de Lutour, que puja suaument seguint un curs d'aigua de gran bellesa pel paisatge de l'entorn, presidit durant bona part del recorregut pel pic de Labas.

El tram final remunta una esplanada en la qual trobem el refugi d'Estom, en un marc muntanyós presidit per l'esmentat pic de Labas i el pic veí de la Sède, ambdós damunt les aigües

cristal·lines de l'estany d'Estom: una autèntica postal pirinenca. Recordo, embaïtat, la llarga estona que hi vaig ser, en un dia esplèndid prenent-me una cervesa amb els meus companys.

No us ho perdeu

Com podeu veure, es tracta de tres propostes d'itineraris fàcils que en absolut us deixaran indiferents i que no us heu de deixar perdre. No pujareu a cap cim, perquè la proposta és gaudir intensament, sense presses, de tres valls coincidents en un punt: Caunterets.

Evidentment, queda oberta la possibilitat de completar l'estada fent cims o traveses i fins i tot aprofitant la proximitat per fer cap a Gavarnie, on hi ha molt per veure i recórrer.

Informació addicional

Si accediu a l'enllaç del meu blog que segueix hi trobareu les imatges de cadascun dels itineraris proposats:

<http://blocjordigirones.blogspot.com.es/2015/07/caunterets-i-les-seves-valls.html>

Gave de Lutour i pic de Labas.

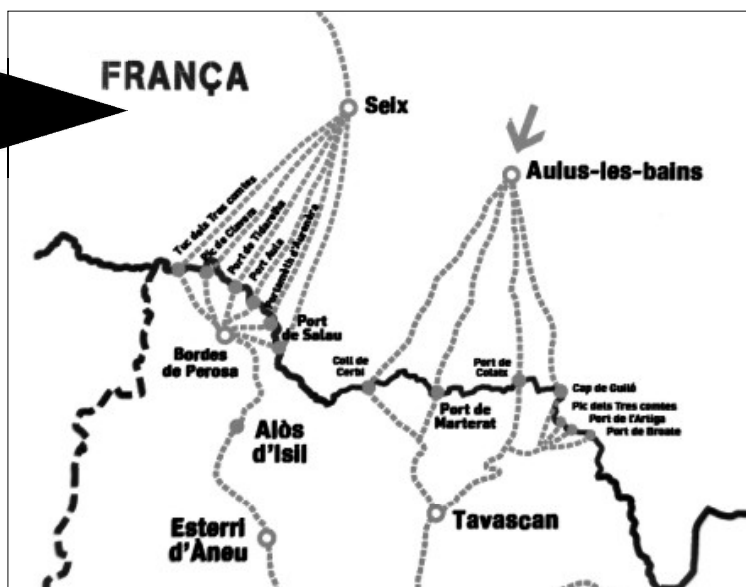
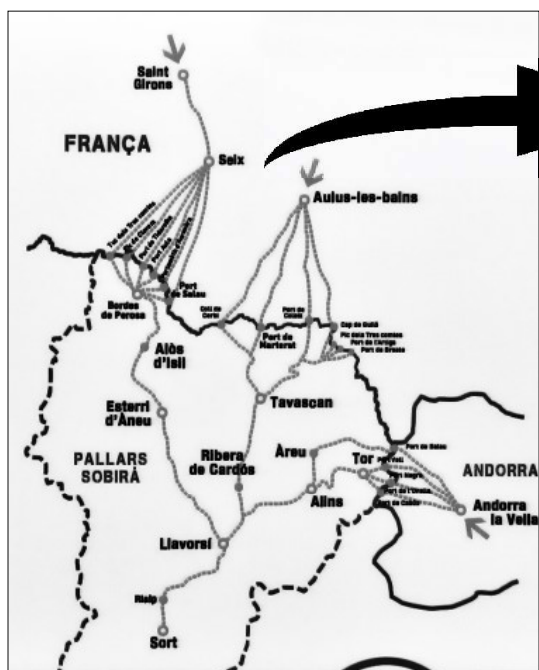
Agustí Revilla Briongos

La pujada al port d'Aulà

L'itinerari comença al pont de Perosa, a la dreta del qual hi ha un aparcament on es poden deixar els vehicles. S'hi arriba per la pista de Bonabé, que surt d'Alós d'Isil, passa pel pla del Fornet, bordes de Perosa i Montgarri per acabar al pla de Beret. A la dreta de l'aparcament surt

una pista forestal en direcció est, per on només poden circular els vehicles autoritzats. Aviat es veurà un senyal avisant que s'ha de deixar la pista i entrar en un corriol a l'esquerra, cap al nord.

Aquest sender s'endinsa primer en un bosc de bedolls i després en una extensió ampla de bàlecs. El bàlec és un arbust de color verd grisós que floreix a la primavera i omple de color groc els vessants assolellats de les muntanyes pirinenques; a l'estiu, en surten els fruits, uns llegums negres i peluts. Sobre els espais que aquest arbust deixa lliures creixen diferents flors: senecis, didaleres i panicals blaus. Després d'una longitud de mil metres, el sender et mena a una planúria coberta d'herba, on a l'estiu pastura un ramat de vaques. En aquest prat, s'aixeca la petita Cabana d'Aulà. És aconsellable aturar-s'hi i mirar enrere, en direcció sud-oest: la blancor del pic de Moredó (o Roca Blanca) es retalla sobre el cel blau i contrasta amb la foscor dels boscos inferiors de pins i avets de Mari-

Camins de l'exili.

*Vaques al port d'Aulà.
Al davant, pic i barranc
de la Roca Blanca.
Fotos de Conxita Cañas.*

manya, boscos que avui acullen la presència de l'ós bru.

Cal seguir amunt, en direcció nord, i aviat l'excursionista veurà davant seu el barranc del Port d'Aulà, un espai totalment obert, pel fons del qual flueix el riu del mateix nom. El sender discorre pel vessant est del barranc entremig de prats. Cal anar amb compte de no perdre el camí; els animals, vaques i cavalls que hi pasturen fresen llurs dreceres per tal d'arribar al riu i sadollar la set.

A l'estiu és un plaer aturar-se de tant en tant per gaudir de la vida de la natura. Al prats creixen moltes flors: escabiosa mossegada, seneci, clavell deltoide, clavell de pastor, panical blau i cardigassa, entre d'altres. I sobre aquestes flors juguen els insectes: papallones, formigues i bori-nots; cada insecte tria la seva flor. La més sol·licitada era l'escabiosa, on dues papallones copulaven. Els experts en ornitologia poden identificar diferents aus volant, bastants voltors i potser algun trencalòs. De bon matí i cap al tard, els cérvols i els isards baixen a beure aigua al riu.

L'itinerari és obert i permet gaudir d'amples vistes panoràmiques. Mirant cap al sud-est, durant un moment, es pot contemplar el pròxim port de Salau emmarcant la silueta del Mont-roig. El sender desemboca en un clot cobert d'herba, al fons del qual es troba l'estany glacial del Port d'Aulà (2.142 m). És un estany que aquest estiu era talment un fangar: les vaques s'hi apropaven per beure-hi però, pobres, poca aigua hi trobaven i havien de baixar al riu, bastants metres avall. El mateix havien de fer les eugues. Aquest estiu ha estat massa sec a les Valls d'Àneu.

Des de l'estany, el camí gira a la dreta, cap a l'est, fins que assoleix el port d'Aulà (2.260 m). Cinc quilòmetres des del pont de Perosa i 800 metres de desnivell. Està flanquejat al sud pel pic de Vinyal (2.400 m) i al nord pels Cuns d'Aulà (2.500 m). És una zona càrstica amb avencs de més de cent metres de fondària.

A la frontera hi ha una fita amb la següent inscripció: «Port d'Aulà. Alt. 2.260 m. Monument Internacional. E – F». Al costat de

*Bordes de Perosa.
Refugi provisional
dels evadits que
fugien de França .*

la fita descansaven dos pastors francesos acompanyats pel seu gos de color blanc. El port és un pas que comunica Catalunya amb França. La línia fronterera està marcada per una filera de pals de fusta units per una corda. Al centre, entre dos pals, un tros de corda fa de porta que es pot obrir i tancar. Aquesta tanca impedeix que el bestiar que pastura al vessant francès passi al vessant pallarès. Era curiós observar el ramat: cavalls i vaques menjaven herba escampats pels voltants de l'estany de Prat Matau; en un moment donat, s'hi apropa el pastor per dipositar uns grapats de sal sobre les pedres, i, en menys d'un minut, els animals envolten el pastor i es disposen a llepar les pedres. A la vora de la corda, un altre pal de fusta subjecta un cartell plastificat informant, en llengua francesa, sobre el comportament que les persones han de tenir, o han d'evitar, amb els gossos que vigilen el ramat.

Aquest camí transfronterer s'endinsa en terreny francès i acaba a Couflens després de 9 quilòmetres de baixada, amb un desnivell de 1.510 m. Ara bé, els fran-

cesos tenen fàcil la pujada, ja que una pista forestal els permet arribar al port amb vehicle. Un cotxe estava aparcant al costat de la tanca de la frontera: potser pertanyia als pastors del ramat.

Amplis panoràmiques des del port: al nord, el pic de la Pala de Clavera; a l'oest, la vall de Montgarri i la Maladeta; al sud-oest: el barranc de la Roca Blanca, amb el pic del mateix nom presidint la vall boscosa; i al sud, la vall de Gerber. Una família catalana, matrimoni i tres fills juvenets, van arribar al port, coneixedors de la geografia, de la fauna i de la fotografia.

Els camins de la llibertat

Passat el pla de Fornet i abans d'arribar al pont de Perosa, hi ha una placa de marbre cargolada a la paret oest de la pista de Bonabé, amb un text en francès que, traduït, diu així: «El Camí de la Llibertat. A la memòria de Roger Rieu de Capvert i Manuel Vidal d'Isil, agents d'enllaç en 1943 i 1944 de la xarxa d'informació francoamericana WIWI de l'OSS». (OSS: Oficina de Serveis Estratègics).

I és que, durant la Segona Guerra Mundial, en aquestes valls van actuar regularment tres xarxes d'evasió: la línia franco-americana WIWI; la línia Sol dels serveis d'informació belgues, i la línia Pat O'Leary del servei britànic. En tots tres casos, utilitzaven el port d'Aulà, tant per entrar com per sortir de França, i el pas de la frontera anava a càrrec de guies originaris de la zona, fins aleshores dedicats al contraban.

La institució Memorial Democràtic de la Generalitat de Catalunya i la iniciativa Perseguits i Salvats de la Diputació de Lleida han posat plafons informatius i didàctics al pont de Perosa, al pla del Fornet i al poble d'Alós, amb diferents textos, i en diversos idiomes, que fan referència al pas dels fugitius. Heus aquí un petit resum. Durant els anys de la Segona Guerra Mundial (1940-1945) al voltant de 90.000 persones creuaren els Pirineus fugint de la barbàrie nazi que flagel·lava Europa. A Catalunya, aquests camins que comuniquen l'Arieja i el Pallars Sobirà esdevingueren el testimoni silenciós del pas de milers de persones, entre elles centenars de jueus provinents d'Alemanya, Àustria, Polònia, Holanda i Bèlgica. Des de la França ocupada creuaren els colls de muntanyes del Pirineu de Lleida (ports de Gireta, de Clavera, d'Aulà, de Salau, de Tavascan) en evasions èpiques, desafiant la vigilància a banda i banda de la frontera, la climatologia, les neus perpètuas i la duresa del recorregut. Fugien per salvar la vida o bé per incorporar-se als exèrcits aliats.

Les expedicions s'agrupaven a les bordes de Perosa. Tot

seguit, continuaven l'itinerari fins a la primera població habitada, Alós d'Isil. La major part dels evadits foren detinguts i conduïts a la caserna de la Guàrdia Civil situada al poble. Allí acostumaven a passar un parell de dies fins que eren traslladats a Esterri d'Àneu i, posteriorment, a la presó de Sort, a la presó habilitada del Seminari Vell de Lleida i al camp de concentració de Miranda de Ebro (Burgos).

També podien ser allotjats en hotels, a càrrec de l'American Joint Distribution Committee, una organització benèfica que s'ocupava de l'auxili als fugitius que aconseguien arribar a la península Ibèrica. Iniciaven així un llarg recorregut per presons i establiments hotelers fins que obtenien la documentació necessària per emigrar, preferentment a Amèrica o a Palestina.

El Govern de Catalunya vol retre homenatge a totes aquelles persones evadides i a totes aquelles que les van ajudar i van fer possible que els ports pirinencs es convertissin en muntanyes d'esperança i llibertat.

Pastors al port d'Aulà.

PIC MARGALIDA

Jordi Gomila

Dissabte 11 de juny. Quedem a les 16 h al Parador per a sortir. Anem amb les furgonetes del Marc i de l'Àlex per poder cuinar i passar-hi la nit dormint. Després de fer el cafetó de rigor, sortim cap a Benasc. L'expedició la formem el Marc, l'Àlex, el Joan, l'Edu, el Nèstor i el Jordi. Fem quatre hores de viatge i des de Benasc enfilem els 10 quilòmetres de pista que ens porten fins al refugi de Pescadors, on aparcuem. Sortim a estirar les cames i passegem una estoneta abans no es faci fosc; davant nostre s'alça imponent el Culebres, on es dibuixen perfectament les traces que semblen talment serps que remunten la muntanya per a arribar a fer el cim. Des d'aquí baix també podem veure el Vallibierna i arribem a intuir alguna de les puntes Russell. Quan ja és de nit, ens posem a cuinar uns espaguetis al pesto (per mi la salsa pesto era excessiva i de gust massa fort) i una mi-

Esmorzar amb Ballibierna i Culebras al fons. Totes les fotos són de Marc Carbonell.

queta de postres. Fem el cafè, una mica de xerradeta i cap al llit, que l'endemà hem de llevar-nos ben d'hora ben d'hora (com deia el mestre), per a atacar el Margalida.

A les 7 del matí sona el despertador i de mica en mica anem sortint del sac. Sortim del llit i per fi sortim de les furgonetes. Comença a clarejar i cal afanyar-se per a esmorzar una mica, repassar la ruta i començar a caminar.

Comencem l'ascens per un tram inicial per dins del bosc, que no puja en excés i que ens permet gaudir del paisatge així com d'una conversa agradable. Després d'una horeta, arribem a la pleta de Llosars, on ens traiem roba i fem un petit descans. L'Edu es queda una mica enrere, perquè amb la càmera de fotos s'entreté fent fotografies de tot el que veu a tort i a dret. Des d'aquí, per una pujada forta i pronunciada, arribem al llac de Llosars. En Nèstor, que va tenir la seva primera filla, la Clàudia, fa vuit mesos, no està gaire entrenat darrerament i decideix quedar-se al llac per a descansar, fer fotografies i llegir un llibre, el qual previsoriament ja havia ficat a la motxilla.

La resta de l'expedició seguim endavant i ja el recollirem a la tornada. Des d'allà, iniciem un ascens més costerut i més pedregós fins a arribar a la base del Tempestats. En aquest punt, tenim el Culebres, el Russell i el Vallibierna a l'esquena i, al davant nostre, s'alcen el Tempestats i el Margalida. Ens posem els grampons, atès que a partir d'aquest punt hi ha força neu. Cal dir, però, que la temperatura és boníssima i es fa una mica estrany pujar amb molta neu, amb grampons i amb màniga curta!

Cresta des de Russell fins a Tempestats.

Qui us parla va tenir algun problema amb els grampons, però ens en vam sortir. Ja al tram final, ens descalcem els grampons i comencem una grimpada exigent en què hi ha un parell de punts, a la part alta, que posen els pèls de punta i més si no estàs avesat a fer aquest tipus de grimpades. Un cop superat aquest escull, ja hem fet cim! Pic Margalida, 3241 metres.

La veritat és que des de dalt del cim les vistes són espectaculars amb tota la cresta de l'Aneto, el Tempestats, els Russell... Aprofitem la caloretta que fa al cim i ens hi quedem a menjar una miqueta, tot fent-nos fotografies i gaudint del paisatge.

Al cap d'una estona comencem a baixar desfent la grimpada i, amb l'ajut del piolet, descendim per la neu amb el cul a terra, i en 10 minuts baixem el que ens ha costat una hora de pujada. En arribar al llac, recollim el Nèstor, que segueix feliç, enamorat de la vida, recollint floretes, xerrant amb els animals del bosc i saltant de pedra en pedra amb un somriure etern als llavis.

Arribem a les «furgos», parem a menjar a Benasc i tornem a Sant Just ja de nit. Una gran excursió i un 3.000 més al sarró!

Secció Alta Muntanya de la SEAS

Cim Margalida amb el Joan, el Jordi, l'Edu, l'Àlex i el Marc.

SORTIDA A LA NEU, UNA ACTIVITAT CONSOLIDADA

Les sortides a la neu són una activitat relativament jove que va néixer el febrer de 2013 la qual, després de sis edicions, podem donar per consolidada.

L'Albert Cortès ens comenta que la idea va sorgir entre el Jordi de la Riva, el Pau Mora i ell mateix, amb el propòsit d'organitzar un cap de setmana en alguna zona dels Pirineus que pogués aglutinar l'esquí alpí i l'esquí de fons i afegir-hi, si fos possible, alguna altra activitat, com una excursió a peu o una visita a algun element d'interès històric o arquitectònic. L'altre interès lògic era passar-s'ho bé amb la colla de companys.

A la primera sortida, va sorgir la possibilitat d'afegir-hi una excursió amb raquetes aprofitant la circumstància que les excursions a la neu que es feien dins dels cicles temàtics s'havien deixat de fer per falta de participants. Encabir-les-hi era una bona alternativa i el Jordi Gironès es va comprometre a organitzar-les.

Durant els tres primers anys, les estades es van fer al refugi del Bages del Port del Comte (del 2013 al 2015), amb 29, 15 i 28 participants. Es va fer esquí alpí a les pistes del Port del Comte, raquetes al Puig de les Moreres i Pedró dels Quatre Batlles i l'excursió a peu de la Ruta de les Ermites des de Sant Llorenç de Morunys. Al Port del Comte es va patir una mica de falta de neu i el primer any, el fort vent va impedir fer les activitats previstes, que es van substituir per visites a Lord, Olius i Solsona.

L'any 2016 es va decidir fer el canvi a la Cerdanya i Capcir, i es va fer una estada a l'alberg Anna Maria Janer de Llívia, amb 19, 18 i 19 participants. El canvi ha assegurat la disponibilitat de neu suficient per al·l'esquí alpí a Els Angles i Font-Romeu i ha ampliat la diversitat d'itineraris per a les excursions amb raquetes. L'esquí de fons finalment no ha quallat durant aquests anys.

L'Albert es mostra satisfet de les sortides fetes fins ara i de l'ambient que es genera entre els participants. També està convençut que les sortides a la neu segueixen tenint recorregut per als propers anys, tot i que li agradaria que hi hagués una mica més de participació.

Camí del coll del Torn. Foto de Jordi Gironès.

RAFAEL MALARET, UNA VIDA DEDICADA A L'ATENEU

Jordi Gironès Vilardebò

Era l'any 1964 quan una colla d'antics membres de la SEAS —aleshores inactiva— i alguns socis interessats que els seus fills i filles practiquessin l'excursionisme van engrescar la Junta de l'Ateneu a reiniciar l'activitat de la SEAS. Per a encarrilar aquest propòsit hi havia dues persones cabdals: una era Fulgenci Baños Rodríguez, que es va oferir a conduir l'arrencada de la Secció, i l'altra va ser Rafael Malaret Amigó en qualitat de president de l'Ateneu, càrrec que va ocupar des del 1962 fins al 1965 i durant el qual va fer possible un important impuls cultural a

l'Entitat (1).

En la reunió de la Junta de l'Ateneu del 4 de febrer de 1964, Rafael Malaret va rubricar l'acord «unànimement de posar de nou en marxa la Secció Excursionista integrada per nombrosos fills de socis i sòcies joves...». El gener de 2018, transcorreguts 54 anys d'aquella data, Rafael Malaret ens deixa a 93 anys i ha estat el darrer a deixar-nos dels onze socis antics que van apadrinar aquell renaixement del 1964, els noms dels quals voldríem recordar ara: Pere Calopa, Pere Pruna, Pere Orriols, Manuel Tubella, Xavier Modolell, Salvador Modolell, Antoni Malaret, Antoni Massagué, Jordi Cardona, Just Amigó i Rafael Malaret, de qui ens quedarà el record d'una llarga vida dedicada a l'Ateneu i al nostre país.

(1) Vegeu la Miscel·lània del Centre d'Estudis *SEAS 75 anys de muntanya i cultura* publicada l'any 2009.

Foto feta l'any 1966 a can Patiràs (Montseny), aplegant uns santjustencs compromesos amb el país i el propi Ateneu. D'esquerra a dreta: Rafael Malaret, Angelina Julià, Pere Pruna, Miquelitus, Josep Piquet, Just Vidal (damunt), Pere Navarra, Pere Orriols, Antoni Malaret, Rosita Julià i Jordi Cardona.

I CURSA DE MUNTANYA “LA MITJA DESVERN”

Per commemorar els 100 anys de l'Ateneu Santjustenc (1918-2018), el proper dissabte 21 d'abril, la Secció d'Alta Muntanya de la SEAS organitza la I Cursa de Muntanya «La Mitja Desvern».

L'objectiu principal de la cursa és celebrar el centenari de l'Ateneu i, alhora, reunir esport i natura per donar a conèixer, encara més, si és possible, l'entorn del Parc Natural de Collserola en el seu vessant santjustenc. Els participants d'aquest esdeveniment esportiu tindran l'oportunitat de córrer per paisatges molt variats i que constitueixen un entorn privilegiat a només deu minuts de la ciutat de Barcelona.

La cursa constarà de dos recorreguts:

- Un de 21 quilòmetres i 800 m de desnivell acumulat amb tres bucles circulars amb sortida i arribada al complex esportiu La Bonaigua.
- Un de 8 quilòmetres i 250 m de desnivell acumulat amb un bucle circular amb sortida i arribada al complex esportiu La Bonaigua.

La singularitat dels tres bucles de la cursa, fa que els corredors pugin als cims de la Penya del Moro, el Turó Rodó, la Coscollera i el Puig d'Ossa i que passin dues o tres vegades pel mateix punt de sortida i arribada, i és en aquesta zona on romandrà la majoria del públic, famílies i amics així com el punt fix d'avituallament.

Els organitzadors de la cursa compartim una gran afició per l'esport i la natura i sentim un fort vincle personal i sentimental tant per l'Ateneu com per la serra de Collserola. El nostre objectiu és oferir una experiència esportiva de gran qualitat i poder mantenir-la en els propers anys, més enllà del centenari de l'Ateneu de l'any vinent.

I des d'aquí emplacem socis i amics a col·laborar i ajudar-nos en aquesta nova aventura.

Moltes gràcies.

Secció d'Alta Muntanya de la SEAS

Logo de «La Mitja Desvern».

ACORDS DE LA JUNTA

Reunió del 8 de gener de 2018

— Altes: Bernat Hereu Fina (1179)
— Baixes: Andrés Lezcano (1013) i Sílvia Mora (1014)

— Es confirma que la dignificació de l'entrada al nostre local ja està prevista per a les imminents obres que farà l'Ateneu.

— A la reunió es comenta que l'Ajuntament i can Ristol ja s'han posat d'acord per a poder iniciar la restauració de la barraca de vinya que hi ha prop del coll de Can Solanes. Es tracta d'una molt bona notícia tenint en compte que la barraca està ubicada en el Camí de Santa Creu de la SEAS.

— Constatem l'èxit d'assistència en el dia de la inauguració de l'exposició «50 anys de pessebres de la SEAS», que va tenir lloc l'11 de desembre de 2017, amb 77 assistents. Va ser un acte força emotiu, en què es va fer un reconeixement als actuals organitzadors de la col·locació anual dels pessebres: Joan Gómez, Jordi de la Riva i Joan Urpinell. També es comenta la col·laboració del Joan Fernández, gràcies a la qual s'ha pogut recuperar la imatge de la col·locació del pessebre al Casamanya l'any 2000 que no teníem, la qual va poder ser incorporada a l'exposició. Es decideix allargar l'exposició fins al 7 de gener de 2018.

— Durant la reunió es fa una revisió sobre l'estat organitzatiu de la Caminada del Centenari de l'Ateneu a Santa Creu i dels temes que caldrà tractar a la propera assemblea general.

Reunió del 5 de febrer de 2018

— Altes: cap
— Baixes: Rafael Malaret Amigó (7) per defunció. El nostre condol.

— Se segueixen enllestit els detalls organitzatius de la Caminada del Centenari de l'Ateneu a Santa Creu del 18 de març i es confirma que finalment es farà la teatralització en diferents punts del recorregut.

— Dins del marc de col·laboració amb el Parc de Collserola, la SEAS apadrinarà la recuperació del camí del coll de Can Solanes fins al cim de la Penya del Moro. El compromís consistirà a engrescar socis i simpatitzants per als treballs de millora d'aquest camí, que es faran durant els dies 6 i 13 de març. Es compta amb el suport material i logístic del Parc. Serà una activitat conjunta amb el Centre d'Estudis. També hi ha el projecte d'alçar la rosa dels vents de la SEAS perquè tingui més visibilitat sobre l'entorn paisatgístic, cosa que aniria a càrrec del Parc.

— La Cursa de Muntanya per Collserola, dedicada al Centenari de l'Ateneu, prevista per al 21 d'abril, segueix enllestit-se i ja es pot penjar al web. També es decideix enviar un correu als socis per demanar-los la seva col·laboració com a voluntaris.

— La sortida a la neu va anar molt bé. Tot i haver fet una bona nevada un dia abans, el temps va acompanyar. Tant les raquetes com l'esquí de pista es van fer amb molt bon estat de la neu.

— L'1 de març s'inicia el cicle d'audiovisuals durant els primers dijous de cada mes fins al juny. Està previst que el primer audiovisual sigui de l'alpinista Óscar Cadiach.

BUTLLETÍ DE LA SEAS. ANY 85. No. 335

Taula de redacció — Leonci Canals, Ferran de la Fuente, Maria Garcia,
Jordi Gironès, Ramon Prat i Agustí Revilla.

Autoedició — Jordi Gironès i Leonci Canals

Tramesa — Elisabeth Bart

Disseny — Toni Royo

Correcció de textos — Servei Local de Català de Sant Just Desvern

Impressió — NB Comunicacions

ÍNDEX

- Portada** — Estany de Gaube
02 — Calendari
03 — Les tres valls de Cauterets, per Jordi Gironès
06 — L'itinerari del port d'Aulà, un camí de llibertat, per Agustí Revilla
10 — Pic Margalida, per Jordi Gomila
12 — Sortida a la neu, una activitat consolidada
13 — Rafael Malaret, una vida dedicada a l'Ateneu, per Jordi Gironès
14 — I Cursa de Muntanya "La Mitja Desvern"
15 — Informació de la SEAS

L'Ebre al seu pas per Miravet, al fons la serra de Tivissa. Foto de Leonci Canals.

SEAS, entitat esportiva núm. A01824

Butlletí de la SEAS

Núm.335 Març/Abril 2018